

mange Tilfælde komme til at føle Savnet af Kendskab i det mindste til eet fremmed Sprog. Det har jo ogsaa sin Betydning og hjælper meget til at kende sit eget Sprog, at man har noget Kendskab til fremmede Sprog, idet man derved sættes i Stand til at gøre Sammenligninger. Som sagt, disse Røster komme stadig stærkere og stærkere frem, og det var dog vel værd at tage hele denne Sag op til Overvejelse.

Jeg tror, vi kunde trænge til en Revision af Seminarieloven af 1894 og da navnlig i Retning af at give vore Lærere en bedre, fyldigere og grundigere Uddannelse, end de faa for Øjeblikket. Særlig kunde jeg ønske, at vi gik over til, at Staten langt kraftigere tog denne Sag i sin Haand. For naar Forholdet er det, at vi have 4 Statsseminarier og 12 private, kan enhver sige sig selv, at denne Undervisning er bleven en privat Industri, som for det meste er gledet ud af Statens Haand. De private Seminarier maa selvfølgelig konkurrere med hinanden. Det viser sig da, at naar der afholdes Optagelsesprøve ved et Seminarium, og der melder sig Aspiranter, der anses for saa umodne, at de ikke kunne optages, har man Eksempler paa, at de ganske rolig gaa hen til et andet Privatseminarium. De fleste af disse private Seminarier ville selvfølgelig gerne have saa mange Elever som muligt, og det viser sig da, at de, der vrages et Sted, kunne blive optagne et andet Sted. Jeg tror, at det navnlig var i den Retning, vi skulde gaa, at kræve større Forkundskaber, bedre Forberedelse af de Elever, der skulde optages paa et Seminarium. Saa vilde de i de 3 Aar, de skulde opholde sig paa Seminariet, være ganske anderledes rustede til at nyde godt af Undervisningen.

Jeg har ikke villet tilbageholde disse Udtalelser, fordi jeg ved, at jeg gennem dem gør mig til Tolk for stærke Røster, stærke Interesser, som have hævet sig indenfor selve Lærerstanden, hvor man meget godt indser, at det er nødvendigt, at vore Lærere ere saa vel rustede som muligt. Og det forekommer mig ogsaa, at naar vi i vort lille Land ville søge at lævde vor Kulturstilling mellem de store Folk ude i Europa, og vi sammenligne f. Eks. vor Lærerruddannelse med den i Tyskland, maa vi desværre indrømme, at vi sta langt tilbage paa dette Punkt. Det var jo muligt, at et Udvalg, som fik med denne Sag at gøre, ogsaa vilde tage disse Taner op til Overvejelse, og at man herigenom kunde forberede en Revision af Seminarieloven af 1894.

Zahle: Nærværende Lovforslag har, forekommer det mig, faaet en meget kølig Modtagelse af Flertallet i dette høje Ting. Det ærede Medlem for Roskilde (A. O. Rasmussen), som aabnede Forhandlingerne om dette Forslag — paa Flertallets Vegne antager jeg —, fremhævede meget stærkt, hvor meget der var blevet bekostet i de senere Aar paa Seminariet i Jønstrup, og denne Fremhæven af de store Udgifter, Staten har haft her, kan jo egentlig ikke tjene til anbefaling for at flytte Seminariet fra Jønstrup til Roskilde. Det ærede Medlem var ogsaa saa ivrigt for at faa peget paa, at denne Sag skulde i Udvalg, at han endogsaa fremdrog dette i sit første Foredrag, den indledende Tale til hele denne Sags Behandling, uagtet Spørgsmaalet om, hvorvidt et Forslag skal i Udvalg eller ej, kan gøres til Genstand for en Behandling senere. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det ærede Medlem for Roskilde og Flertallet i det hele ikke ere synderligt stemte for dette Forslag, for hvis det ærede Medlem var ivrigt for Seminariets Flytning fra Jønstrup til Roskilde, tænker jeg mig snarere, han vilde have fremhævet, hvilke Fordele der var at vinde ved Flytningen, end fremhæve, hvor meget der er blevet bekostet i de senere Aar paa Jønstrup, hvilket jo snarest taler mod at flytte det.

Men jeg kunde desuden have tænkt mig, at det ærede Medlem ud fra sit Kendskab til Forholdene i Roskilde havde kunnet paapege en eller anden Udvej, der kunde lette Bestræbelserne for Seminariets Flytning til Roskilde. Det lader sig nemlig gøre, og da det ærede Medlem for Roskilde ikke har gjort det, skal jeg pege paa en Udvej, hvorved man kunde lette Forslagets Gang gennem Rigsdagen. Det er jo nemlig klart, at en væsentlig Hindring for dets Gennemførelse er den store Byggedgift, her foreslaas, af 160,000 Kr. Hvis man kunde finde en Udvej til enten helt eller for en væsentlig Del at spare disse 160,000 Kr., vilde man selvfølgelig lettere gaa til en Gennemførelse af nærværende Forslag, end hvis man skal binde sig til en saa overmaade stor Udgift. Det forekommer mig, at det ærede Medlem kunde have peget paa, som for Resten det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Forbigaaende gjorde, at Staten har en meget stor Ejendom i Roskilde, der vel egnede sig til Seminarium. Jeg tænker her paa Roskilde Palais.

At Roskilde Palæ kan egne sig til